

Εκλογές «Συνεργείον η Ελλάς»: Ιμιτασιόν ή Ορίτζιναλ και μεταχειρισμένο;

«Δεν θα μπορούσε να συνεχίσει να κυβερνά σα να μην είχε συμβεί τίποτα, αλλάζοντας απλώς τα ονόματα των πραγμάτων. Δεν θα μπορούσε, πολύ περισσότερο, να κάνει κυβέρνηση με τη ΝΔ, το ΠΟΤΑΜΙ και το ΠΑΣΟΚ, χωρίς να έχουν ερωτηθεί οι ψηφοφόροι» γράφει ο Γιώργος Ανανδρανιστάκης σε [άρθρο του](#).

Σίγουρα δεν θα μπορούσε ο ΣΥΡΙΖΑ πια να κυβερνά συνεχίζοντας μόνο να αλλάζει τα ονόματα των πραγμάτων, αλλά αυτό ήταν κάτι που το έκανε διαρκώς, ειδικά μετά το eurogroup της 20/2, που ήταν και το κρίσιμο σημείο καμπής, όπως γράφαμε στο [«Απόφαση eurogroup ή ένα παραμύθι χωρίς ονόματα και αριθμούς»](#).

Επίσης ο Τσίπρας μπόρεσε να υπογράψει το τρίτο μνημόνιο χωρίς να ρωτήσει τους ψηφοφόρους και μάλιστα παρότι εκείνοι του είχαν ήδη πει «Όχι» με 61,3%.

Και πράγματι δεν θα μπορούσε να κάνει κυβέρνηση με τη ΝΔ, το ΠΟΤΑΜΙ και το ΠΑΣΟΚ, όχι όμως γιατί σέβεται τους ψηφοφόρους, αλλά διότι:

Δεν είχε την βούληση και το πολιτικό θάρρος για να ολοκληρώσει την κεντροαριστερή του στροφή στην πράξη.

Δεν μπορούσε και δεν ήθελε να πάρει με δική του πρωτοβουλία την ευθύνη για να εφαρμόσει αυτά που ψήφισε.

Όχι γιατί τα πιστεύει ή δεν τα πιστεύει, αλλά διότι έτσι θα διακινδύνευε περισσότερο την παραμονή του στην εξουσία.

Έτσι μετέθεσε στον ψηφοφόρο την ευθύνη της εντολής για έναν ισχυρό κυβερνητικό συνασπισμό που θα εφαρμόσει τις μεταρρυθμίσεις.

Αδιαφορώντας αν οι καθυστερήσεις στην εφαρμογή εγκυμονούν νέα μέτρα και αναβολή των δόσεων.

Αδιαφορώντας για το επιπλέον μάταιο και άχρηστο κόστος στην διαλυμένη αγορά και την τσέπη του πολίτη.

Για να πούμε λοιπόν τα πράγματα με το αληθινό τους όνομα, ο Τσίπρας κέρδισε τις εκλογές του Ιανουαρίου με ένα παραπλανητικό πρόγραμμα με στόχο την εξουσία, αλλά μέσα σε λίγους μήνες και υπό την πίεση των δανειστών αυτό μεταμορφώθηκε στην πιο βάρβαρη εκδοχή της πολιτικής των μνημονιακών κυβερνήσεων που προηγήθηκαν.

Ο ίδιος επεφύλαξε για τον εαυτό του μια σουρεάλ μετεξέλιξη σε «ιμιτασιόν» νεομνημονιακό και πλέον σε αυτές τις εκλογές κατεβαίνει με πρόγραμμα το τρίτο μνημόνιο, ένα μνημόνιο που είναι «τρία σε ένα» καθότι ενισχύεται από τις παλιές εκκρεμότητες, ένα μνημόνιο, που ο ίδιος έκανε νόμο του κράτους με την βοήθεια των «ορίτζιναλ» μνημονιακών.

Στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, υιοθετώντας αυτή την «ιμιτασιόν» πολιτική συμπεριφορά, ισχυρίζονται ότι αν δεν κερδίσουν αυτές τις εκλογές δεν θα υποστηρίξουν την εφαρμογή του μνημονίου, ενώ αν τις κερδίσουν θα το αλλάξουν.

Το πώς θα το αλλάξουν δεν το αναλύουν. Εκτός και αν εννοούν «αλλαγή» τα νέα μέτρα 0,75% και 1% του ΑΕΠ που θα πρέπει να αποφασίσει [το φθινόπωρο](#) η όποια νέα κυβέρνηση για να πιαστεί ο στόχος του 2018.

Το πώς θα βελτιώσουν αυτά που ψήφισαν πάλι δεν το εξηγούν. Εκτός και αν η κάθε «βελτίωση» σημαίνει τελικά ευχή και επιθυμία, όπως στην περίπτωση του ΕΝΦΙΑ ή αν προστεθούν νέες ανέξοδες υποσχέσεις.

Το πώς θα κτυπήσουν την διαφθορά δεν έχει νόημα να το πουν γιατί ποιος θα τους πιστέψει, όταν «διαπλεκόμενα» μέσα ενημέρωσης σήμερα τους βοηθούν προεκλογικά.

Μέσα σε αυτή τη σύγχυση, απερχόμενα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, χαμένα στη μετάφραση, δεν γνωρίζουν αν πλέον ανήκουν στους «ιμιτασιόν» ή τους «ορίτζιναλ» μνημονιακούς του ευρώ ή ακόμη και στους αποχωρήσαντες «ορίτζιναλ» αντιμνημονιακούς της δραχμής.

Και τέλος, τα εσωκομματικά αδιέξοδα ταυτότητας διαχέονται στο εκλογικό σώμα, που καλείται να επιλέξει μεταξύ μιας «ιμιτασιόν» και μιας «ορίτζιναλ αλλά μεταχειρισμένης» μνημονιακής θεώρησης και πράξης, που όμως μετεκλογικά θα βλέπει να συνδυάζονται και να συγκυβερνούν!

Για να το πούμε ορθότερα και με μεγαλύτερη ακρίβεια, η πλειοψηφία καλείται να επιλέξει μεταξύ ορίτζιναλ μεταχειρισμένων μνημονιακών και ιμιτασιόν νεομνημονιακών.

Σε κάθε περίπτωση αναμένεται να καταγραφεί μια φιλομνημονιακή πλειοψηφία, αρκετά πιο υψηλή από τις εκλογές του 2012 και του Ιανουαρίου του 2015, η οποία όμως θα αντικατοπτρίζει μάλλον την σύγχυση και όχι την εμπέδωση μιας μνημονιακής συνείδησης στον πληθυσμό – ωστόσο πάντα προς μεγάλη χαρά και δικαίωση όλων των εταίρων και κυρίως των Γερμανών.

Και σε κάθε περίπτωση, απέναντί τους, θα προσπαθεί να σταθεί μια αντιπολίτευση που, τουλάχιστον για αρχή, θα ξεκινά κι αυτή σαν «ορίτζιναλ» αντιμνημονιακή...